

LUX FILM DAYS

3 FILM
24 SPROG
28 LANDE

© Les Films de Pierre

120 SLAG I MINUTTET (120 BATTEMENTS PAR MINUTE)

En film af Robin Campillo
Frankrig

120 SLAG I MINUTTET (120 BATTEMENTS PAR MINUTE)

EN FILM AF ROBIN CAMPILLO

I begyndelsen af 90'erne i Frankrig, midt under aidsepidemien, markerer den aktivistiske gruppe Act Up sig i det offentlige liv på forskellige måder for at få politikerne til at sikre bedre forebyggelse, lette adgangen til medicin, som er i testfasen, eller blot for at dæmme op for den ligegyldighed, der hersker i den offentlige opinion, hvor man stadig tror, at kun »marginale« personer — homoseksuelle, personer, som har modtaget blodtransfusion, fanger, heroinmisbrugere osv. — er berørt af sygdommen.

Robin Campillo tegner et egentligt gruppeportræt og lader sig inspirere af sine egne erfaringer som aktivist, selv om han mere konkret fokuserer på visse personer, hvis liv han følger. Gruppens liv er præget af dens indædte vilje til at handle, dens spørgsmål, dens konflikter, dens ønske om at dæmme op for apatien eller den generelle ligegyldighed, den ophidselse, som dens spektakulære aktioner afføder, men også af følsomheden over for sygdommen, som uafværgeligt slår mennesker ihjel omkring sig, eller som slår dig ihjel ...

EN AKTIVISTISK FILM?

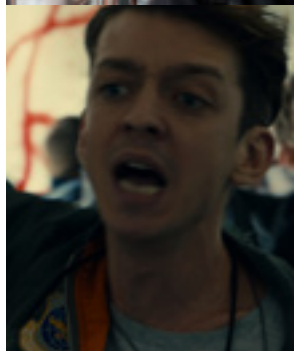
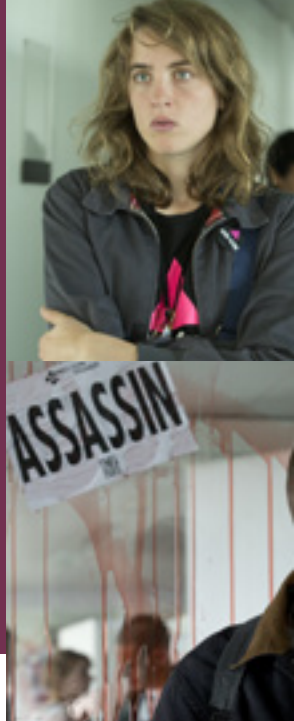
120 slag i minuttet er en film om en gruppe aktivister, men det er også meget åbenlyst en aktivistisk film. Den erindrer om en kamp, nemlig Act Up's kamp i Frankrig, og viser, at denne kamp var berettiget, og — ganske vist indirekte — at den stadig er aktuel. Som en person i filmen siger, var og er Act Up ikke en støttegruppe for syge, og dens aktioner skulle vise, at epidemien ikke udelukkende var et folkesundhedsproblem, men også havde en politisk, økonomisk og social dimension.

Politisk i den forstand, at den franske stat ikke havde forstået, at der var tale om en akut situation, og afviste at føre politikker, der indebar en forebyggende indsats både over for risikogrupper, men også over for den samlede befolkning, navnlig de unge. Økonomisk, fordi de medicinalkoncerner, der anfægtes i filmen, prioriterer deres finansielle interesser frem for behandlingen af syge. Social, fordi samfundet så til med ligegyldighed, mens unge mennesker, hvis eneste fejl var, at de tilhørte minoritetsgrupper eller stigmatiserede grupper, døde.

Filmens aktualitet ligger uden tvivl i, at den stiller spørgsmål om nødvendigheden af, at de syge selv tager hånd om sygdommen, og den politiske dimension af enhver folkesundhedsmæssig indsats, om den svære kamp for at dæmme op for samfundets ligegyldighed over for epidemien og ulykken.

REKONSTRUKTION

Når dette er sagt, begrænser filmen sig ikke til dette aktivistiske aspekt. Det er en rekonstruktion, der går ud over den dokumentariske dimension, og som navnlig giver filminstruktøren mulighed for konstant at glide fra det kollektive til det individuelle, det offentlige til det intime og fra aktivisme til personlig følsomhed. For så vidt angår filmens scenarie, udvikler det sig meget tydeligt fra at være et gruppeportræt til at skildre et intens og lidenskabeligt forhold mellem to personer, Sean og Nathan, hvoraf den ene er hivpositiv, og den anden ikke. Tonen i filmen ændrer sig således gradvist fra spektakulære aktioner til følsomhed over for de lidelser, den elskede gennemgår under sygdommen, og den sidste del, som er særligt gribende, er præget af dødens konstante tilstedeværelse.

© Céline Nieszawer

Filmens klipping giver flere steder mulighed for at foretage disse glidende overgange ved hjælp af klipnings- og iscenesættelsesmetoder, som gennem hele filmen giver indtryk af større eller mindre forskydninger. Film giver generelt en følelse af at være direkte til stede under begivenhederne, men filminstruktøren anvender i dette tilfælde mange forskellige teknikker til at distancere publikum fra billedet, enten ved hjælp af den måde, lydsporet — særligt musikken — anvendes på, ved at vise de samme begivenheder fra flere vinkler eller ved uventet at sænke tempoet eller ændre rytmen i filmen.

FORSKYDNINGER

© Céline Nieszawer

Der anvendes således mange flashbacks (eller små omvæltninger i kronologien), som man generelt ikke umiddelbart bemærker, da de sker på en naturlig måde. Helt i starten af filmen dumper vi ind midt i en aktion, hvor aktivisterne forbereder sig på at afbryde en officiel konference om aids. Kameraet er placeret midt i gruppen i skulderhøjde, og man ser kun en ganske lille del af scenen fra kulisserne. I den følgende sekvens gør aktivisterne status over denne aktion, og de er uenige om fremgangsmåden, hvor taleren blev oversprøjtet med (falsk) blod og kortvarigt lagt i håndjern. Takket være klippingen ser vi denne scene i bredt format fra salen. Den måde, filmen er optaget på, virker selvfølgelig, men effekten af gentagelse giver tilskueren (og aktivisterne) en følelse af afstand, som her giver anledning til debatter og overvejelser.

© Les Films de Pierre

Denne distancering er dog ikke nødvendigvis intellektuel og kan tværtimod have en stærkt følelsesmæssig virkning. Efter aktionen i Melton Pharm-laboratorierne følger man gruppen, der slapper af efter begivenhederne i en metrokupé (aktivisterne har tilbragt flere timer på politistationen). Sean taler her meget melankolsk om himlens og solnedgangens skønhed og tilføjer: »Der er tidspunkter, hvor jeg bliver klar over, hvor meget aids har ændret mit liv.« Men så fniser han, og straks bryder alle ud i latter. Denne latter fjerner dog ikke følsomheden af hans ord, som tydeligvis er udtryk for en personlig følelse, som ironien blot skal nedtone over for de andre.

Det er denne konstante balance mellem det intime og det offentlige, mellem handling og personlige følelser, mellem nutid og fortid og en frygtelig usikker fremtid, som filmens iscenesættelse hele tiden arbejder med. I en meget smuk scene forbindes nuet, hvor de aktivistiske aktioner udspiller sig, med personens fremtidshåb og den melankoli, som man fornemmer hos instruktøren i det blik, han kaster på en svunden tid, der aldrig mere vil komme tilbage: Nathan deltager i Gay Pride sammen med Sean, der er klædt ud som cheerleader, men han snubler og falder på knæ, og hans (og kameraets) blik falder på et flyveblad på jorden, der upersonligt tilkendegiver: »Jeg vil have, at du skal leve!«. Denne sekvens er endvidere filmet i slowmotion, og lyden bliver pludselig svagere og udvisker al støjen og den omgivende musik. Kameraet fokuserer på Sean, der danser, og derefter på Nathan, der smiler. Ordene på flyvebladet taler selvfølgelig personligt til Nathan, som ønsker, at hans partner skal leve og overleve, men kameraføringen i slowmotion skaber på én gang et øjeblik, hvor tiden står stille og fastfryses, og man fornemmer samtidigt, hvordan mindet har brændt sig fast i personens (og instruktørens) hoved. Hele sekvensen er meget flydende og giver et meget blandet og meget skarpsindigt indtryk, hvor øjeblikkets eufori og den svundne tids knapt mærkbare melankoli blandes sammen.

RYTME

Filmen hedder *120 slag i minuttet*, hvilket klart hentyder til en hurtig hjerterytme, og det første indtryk, som denne over to timer lange film efterlader, er rent faktisk også den hæsblæsende rytme, som kendetegner Act Up's aktioner, der afløser hinanden i højt tempo, for eksempel når aktivisterne med hurtige skridt trænger ind i virksomheden Melton Pharms kontorer og på få sekunder overhælder væggene med falsk blod. Dette indtryk er givetvis korrekt, instruktøren viser ved hjælp af en tempofyldt klipning de forskellige aspekter af Act Up's aktiviteter, hvad enten det gælder aktivistiske handlinger, samlinger og møder, hvor gruppen gør status, arbejdet i forskellige arbejdsgrupper og de videnskabelige forklaringer på de lægemidler, der menes at kunne bekæmpe virussen, optrædener på skoler eller personlige forhold, venskaber, kærligheds- eller konfliktforhold mellem personerne. Filmen afspejler de principper, der gælder for møder, hvor man ikke klapper af talerne — man nøjes med at knipse med fingrene — for ikke at trække tiden ud. Filmen befinder sig i en nødsituation, ligesom dem, der kæmper mod epidemien.

Men dette indtryk er kun delvist, og Robin Campillo arbejder effektivt på rytmeskiftene, og hvis filmen synes at vibrere i samme tempo som den musik, der spilles i klubber, hvor personerne danser natten lang, glider den i samme sekvens over i en langt mere melankolsk sang, som udgør dens primære musikalske tema.

På samme måde virker det, som om kameraet er i konstant bevægelse for at følge aktivisternes aktioner, men det standser flere gange, enten for at fange en stund, hvor Sean og Nathan er på ferie og opholder sig på en øde strand, der vises i bredt format, eller for i stilhed at vise de hundredvis af kroppe tilhørende demonstranter, som ligger i Paris' gader, og som symboliserer epidemiens hærgen, eller til sidst for bogstaveligt talt at vise Seans død, et enkelt menneskes død, som bevæger både os tilskuere og Nathan dybt, men også en kollektiv død, hvis politiske betydning understreges af en sidste aktion fra Act Up.

Filmens styrke ligger uden tvivl i den måde, hvorpå den konstant blander det kollektive og det individuelle og uløseligt forbinder det mest personlige med det mest politiske.

NOGLE REFLEKSIONER

Ud over de elementer, der analyseres ovenfor, er der flere aspekter i filmen *120 slag i minuttet*, som det er værd at reflektere over.

- *120 slag i minuttet* er uden tvivl en film, der erindrings om en kamp, som kan synes afsluttet. Men på hvilken måde er filmen og den kamp, som den stadig aktive organisation Act Up kæmper, fortsat aktuel?
- Hvad mener du om Act Up's aktioner? Nødvendige? Voldelige? Spektakulære? Klodsede? Uundværlige? Forstår du de debatter, der har mobiliseret aktivisterne, og som man ser i filmen?
- Vedrører kampen mod aids (men også andre sygdomme) efter din mening kun de syge eller de grupper, der er berørt af sygdommen? På hvilken måde bør denne kamp ikke blot betragtes som kollektiv, men som universel?

EUROPÆISKE FILM TIL EUROPÆERNE

Efter sidste års udgave, der markerede 10-årsdagen for initiativet, fortsætter LUX-PRISEN med at samle en overdådig vifte af genrer og toner gennem unge talentfulde europæiske kvindelige og mandlige instruktørers film. Europa-Parlamentet har fornøjelsen af at præsentere de tre film, der deltager i konkurrencen om LUX-FILMPRISEN 2017:

120 SLAG I MINUTTET (*120 battements par minute*),
film af Robin Campillo, Frankrig

SAMEBLOD, film af Amanda Kernell, Sverige, Norge, Danmark

WESTERN, film af Valeska Grisebach, Tyskland, Bulgarien, Østrig

Filmene omhandler aktuelle emner på en varm og intelligent måde og reflekterer over det, som Europa gennemlever i øjeblikket. De skildrer personer, som åbner øjnene for verden omkring sig og forsøger at forstå realiteterne samt de samfund og fællesskaber, de tilhører. Ved at lade filmens følelser gøre vores historier levende fremhæves kvaliteten og mangfoldigheden af europæiske film, såvel som deres betydning for skabelsen af sociale værdier og kulturelle fællesskaber. Vi vil gerne invitere dig til at komme og se filmene under den 6. udgave af LUX-FILMDAGENE.

LUX-FILMPRISEN

Kultur spiller en fundamental rolle i opbygningen af vores samfund.

Med dette for øje lancerede Europa-Parlamentet LUX-FILMPRISEN i 2007. Det ønsker hermed at bidrage til at øge distributionen af europæiske film i hele Europa og at sætte gang i en EU-omfattende debat om vigtige samfundsmæssige spørgsmål.

LUX-FILMPRISEN er et exceptionelt initiativ. Mens de fleste europæiske samproduktioner kun vises i deres oprindelseslande og sjældent distribueres andre steder, selv inden for EU, giver LUX-FILMPRISEN tre europæiske film en sjældnen mulighed for at blive teksten på EU's 24 officielle sprog.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet stemmer om vinderen af LUX-FILMPRISEN, som bekendtgøres den 15. november 2017.

LUX-FILMDAGENE

LUX-FILMPRISEN har givet anledning til at indføre LUX-FILMDAGENE. Siden 2012 har de tre film, der konkurrerer om LUX-FILMPRISEN, været præsenteret for et bredere europæisk publikum under LUX-FILMDAGENE.

Gennem LUX-FILMDAGENE indbyder vi dig til at nyde en uforglemmelig kulturel oplevelse, som går på tværs af grænserne. Fra oktober til december kan du sammen med filmelskere fra hele Europa deltage i forevisninger af de tre film på et af EU's 24 officielle sprog. Glem ikke at stemme på din favoritfilm via vores websted, luxprize.eu, eller på vores Facebookside!

PUBLIKUMS FAVORIT

Publikums favorit er en LUX-FILMPRIS, som publikum afgør vinderen af. Grib chancen for at stemme på en af de tre film inden den 31. januar 2018! Du får måske chancen for at deltage i den internationale filmfestival i Karlovy Vary i juli 2018 — på Europa-Parlamentets invitation — og bekendtgøre vinderen af publikums favorit.

SE,
DISKUTÉR
& STEM!

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

INSTRUKTØR: Robin Campillo

MANUSKRIPT: Robin Campillo

CASTING: Nahuel Pérez Biscayart,
Arnaud Valois, Adèle Haenel,
Antoine Reinartz.

FILMFOTOGRAF: Jeanne Lapoirie

PRODUCERE: Hugues Charbonneau,
Marie-Ange Luciani

PRODUKTION: Les Films de Pierre,
France 3 Cinéma, Page 114,
Memento Films Production,
FD Production

ÅR: 2017

VARIGHED: 144 min.

GENRE: Fiktion

LAND: Frankrig

ORIGINALVERSION: fransk

DISTRIBUTØR (ER): Camera Films A/S

Manuskriptet er afsluttet i august 2017.

